

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/60/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200308
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2015200308.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: EUNICA MEDIA s.r.o., Mariánske námestie 30/5, Žilina, IČO: 44 081 481, proti žalovanému: Okresnému úradu Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky, Kollárova 8, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2015/005168/Pa zo 16. februára 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/39/2015-63 zo 7. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/39/2015-63 zo 7. júna 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2015/005168/Pa zo 16. februára 2015 a rozhodnutie mesta Trnava č. OSaŽP/30255-72232/2014/Bč z 28. novembra 2014 z r u š u j e a vec v r a c i a mestu Trnava na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania z titulu zaplatených súdnych poplatkov vo výške 140,- €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť k rukám žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobcovi s a p r i z n á v a náhrada trov konania, pozostávajúca zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu a podané odvolanie spolu vo výške 140,- €, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 20S/39/2015-63 zo 7. júna 2016 Krajský súd v Trnave žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP, o trovách súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP a s poukazom na skutočnosť, že v tomto konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, trovy nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sankcie za protiprávne konanie podľa § 106 stavebného zákona sa ukladajú obligatórne na princípe objektívnej zodpovednosti. Žalobca musel a mal vedieť, že užívanie reklamných zariadení je regulované zákonom, keďže už bolo riešené osadenie

reklamného zariadenia na Zelenečskej ulici, ktorého bol žalobca nájomcom.

2. Preskúmaným rozhodnutím bolo rozhodnutie zo dňa 16. februára 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Trnava zo dňa 28. novembra 2014 o uložení pokuty vo výške 5000,- Eur za správny delikt, ktorého sa žalobca dopustil už vyššie uvádzaným konaním. Samotná skutočnosť, že sa žalobca správneho deliktu dopustil, nebola medzi účastníkmi a v konaní sporná, žalobca rovnako ako v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu namietal voči výške uloženej pokuty. Zároveň uloženie pokuty spochybňoval tvrdením, že pri predchádzajúcom rovnakom správnom delikte mu pokuta uložená nebola, v súvislosti s čím je uloženie pokuty podľa jeho názoru v rozpore so zásadou legitímnych očakávaní. Princíp legitímneho očakávania alebo predvídateľnosti rozhodovania orgánov verejnej správy vyjadruje požiadavku, aby rozhodovacia činnosť správnych orgánov v rovnakých alebo obdobných prípadoch bola vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax predvídateľná. V súvislosti s neuložením pokuty žalobcovi za jeho predchádzajúci obdobný správny delikt, krajský súd konštatoval, že postup správneho orgánu v uvádzanom prípade nielenže nemožno považovať za ustálený v praxi správnych orgánov, ale ani za zodpovedajúci právnym predpisom upravujúcim sankčnú právomoc správnych orgánov v prípade zistenia správneho deliktu. Krajský súd konštatoval, že legitímnym očakávaním porušovateľa právnych predpisov nemôže byť očakávanie, že každé žalobcovo porušenie predpisov zostane bez následku, ak sa tak stalo pri prvom jeho delikte.

3. Podľa zistenia krajského súdu, správne orgány oboch stupňov pri stanovení výšky pokuty zohľadnili všetky zásadné okolnosti prípadu a svoje zásadám logiky zodpovedajúce úvahy v tomto smere zrozumiteľne a jasne uviedli v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nakoľko v postupe správnych orgánov, výsledkom ktorého bolo uloženie pokuty v dolnej polovici zákonnej sadzby (podľa § 106 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. sa pokuta ukladá vo výške do 13 277,56 €), krajský súd nezistil pochybenie odôvodňujúce záver o neprimeranosti výšky uloženej pokuty, žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

2.

4. Žalobca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie, ktorým žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 20 S39/2015-63, zo 7. júna 2016 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2015/005168/Pa zo 16. februára 2015 a rozhodnutie mesta Trnava č. OSaŽP/30255-72232/2014/Bč z 28. novembra 2014 zrušuje a vec vracia mestu Trnava na ďalšie konanie. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

5. V dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok považoval za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov vo vzťahu k argumentácii žalobcu uplatnenej v konaní pred krajským súdom, pričom rozsudok krajského súdu zároveň vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca uviedol, že písomným podaním z 15. októbra 2015 namietol, že žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia porušil zásadu pravej retroaktivity v prospech páchatel'a, vyplývajúcu z čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ide o také pochybenie (porušenie základných princípov správneho trestania), na ktoré musí správny súd konajúci o žalobe proti rozhodnutiu o uložení sankcie za správny delikt prihliadať ex offo, teda aj bez toho, aby to žalobca v konaní pred súdom osobitne namietal. Krajský súd sa s argumentáciou obsiahnutou v tomto podaní vôbec v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal.

6. Žalobca poukázal na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je povinnosťou správneho súdu aj bez námietky žalobcu preskúmať zachovanie základných zásad správneho trestania, ktoré sú analogické základným zásadám platným pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti. Žalovaný sa odvolával napr. na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžf/44/2011 z 19. októbra 2011, podľa ktorého i na rozhodovanie o správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V rozsudku 8Sžo 147/2008 z 12. marca 2009 dospel najvyšší súd k záveru, že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Rozsudok sp.zn. 4Sžo 62/2012 z 23. apríla 2013 výslovne uviedol, že

požiadavka plnej jurisdikcie a právo na spravodlivé rozhodnutie súdu o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyžaduje taký výklad ustanovení o dispozičnej zásade v konaní o správnej žalobe, aby bolo súdu umožnené posudzovanie zákonnosti postihovania za správny delikt zo skutkových i právnych hľadísk v rámci garancie dodržania základných zásad trestania.

7. Žalobca uviedol, že vada spočívajúca v tom, že rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané na základe neúčinného predpisu (ku ktorému došlo vo veci žalobcu, keďže ustanovenia stavebného zákona, podľa ktorých rozhodovali prvostupňový správny orgán a žalovaný, v čase vydania rozhodnutia žalovaného, teda 16. februára 2015, už neboli účinné), bola aj podľa výslovného znenia § 250j ods. 3 OSP účinného do 30. júna 2016 dôvodom na vyhovie žalobe aj nad rámec jej rozsahu a dôvodov, čiže aj vtedy, ak žalobca takúto vadu nenamietol.

8. Žalobca konštatoval, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Szd 12/2009 u 18. decembra 2010 zásada stanovená čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky sa vzťahuje na všetky delikty verejného práva, teda aj na ukládanie sankcií za porušenie povinností vo vzťahoch chránených správnym právom. Povinnú aplikáciu tohto princípu potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež napr. v rozsudku sp.zn. 4Sžo 5/2012 z 18. apríla 2012. Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukláda podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

9. Pre správne trestanie platí, že prvostupňové a odvolacie konanie predstavujú jeden celok, preto odvolací správny orgán rozhodujúci o správnom delikte musí zohľadniť aj zmenu zákonnej úpravy trestnosti a trestania za správny delikt, ktorá nastala v priebehu odvolacieho správneho konania až do vydania rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, a to tak, že vyhodnotí, či je pre páchatel'a priaznivejšia úprava účinná v čase spáchania deliktu alebo úprava neskoršia, a obligatórne aplikuje pri rozhodnutí zákon pre páchatel'a priaznivejší.

10. Prvostupňový správny orgán (stavebný úrad) uložil žalobcovi sankciu za správny delikt podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona v znení účinnom do 1. januára 2015 za to, že žalobca užíval informačné a reklamné zariadenia bez predpísaného povolenia v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ a nasl. Stavebného zákona. Odvolací správny orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Podľa uvedeného ustanovenia, stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 400 000,- Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenie na podnikanie, ktorá uskutočňuje ale užíva informačné, reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia alebo v rozpore s ním. Ustanovenie § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona v znení, ktoré použil prvostupňový správny orgán aj žalovaný, bolo s účinnosťou od 2. januára 2015 vypustené, rovnako ako § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona. V prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení prvostupňového rozhodnutia vydané 16. februára 2015, čiže v deň, keď už ustanovenie stavebného zákona, podľa ktorého bola posúdená protiprávnosť konania žalobcu a uložená sankcia, nebolo účinné.

11. Zákon č. 293/2014 Z.z. zaviedol s účinnosťou od 2. januára 2015 legálnu definíciu reklamnej stavby, podľa § 43 ods. 2 stavebného zákona v znení účinnom od 2. januára 2015 reklamná stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou podľa od. 1 písm. a/ až d/ alebo upevnená stojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ na zemi alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu a ktorej funkciou je šírenie reklamných, propagačných, navigačných a iných informácií viditeľných z verejných priestorov. Reklamné stavby sa na účely tohto zákona členia podľa veľkosti informačnej plochy na

- a) reklamné stavby, na ktorých najväčšia informačná plocha je menšia ako 3 m²,
- b) reklamné stavby, na ktorých najväčšia informačná plocha má veľkosť od 3 m² do 20 m² a
- c) reklamné stavby, na ktorých najväčšia informačná plocha je väčšia ako 20 m².

12. Postih za nepovolené uskutočnenie alebo užívanie reklamnej stavby je s účinnosťou od 2. januára 2015 upravený v ustanovení § 106 ods. 4 stavebného zákona. Podľa § 106 ods. 4 písm. b) stavebného

zákona v znení účinnom od 2. januára 2015 stavebný úrad alebo inšpekcia uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje alebo užíva reklamnú stavbu, na ktorej najväčšia informačná plocha má veľkosť od 3 m² do 20 m², bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním pokutu vo výške 250,- €. Stavebný zákon v znení účinnom od 2. januára 2015 upravuje postihovanie právnických osôb alebo fyzických osôb oprávnených na podnikanie za uskutočňovanie alebo užívanie reklamných stavieb bez príslušného povolenia v nových ustanoveniach § 106 ods. 4 až 6 oveľa miernejšie než pôvodná úprava.

13. Žalobca poukázal na to, že v čase vydania druhostupňového rozhodnutia rozhodoval žalovaný na základe ustanovení, ktoré neboli účinné a zároveň porušil ústavný princíp pravej retroaktivity v prospech páchatel'a, keďže žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia zmenou zákona vôbec nezaoberal, úplne opomenul porovnať pôvodnú a novú právnu úpravu a použiť tú, ktorá je pre žalobcu priaznivejšia.

14. V spojitosti s prechodnými ustanovením § 142d ods. 2 stavebného zákona, podľa ktorého konania, ktoré boli začaté a právoplatne neukončené do 1. januára 2015. sa dokončia podľa doterajších predpisov, žalobca uviedol, že ide o procesnoprávne intertemporálne ustanovenie, ktoré nemôže mať dopad v hmotnoprávnej rovine. V prípade výkladu ustanovenia § 142d ods. 2, že o správnych deliktach neukončených do 1. januára 2015 sa protiprávnosť konania posúdi a sankcia sa uloží podľa zákona účinného do 1. januára 2015 bez ohľadu na to, či je postihovanie podľa novej právnej úpravy pre páchatel'a priaznivejšie, išlo by o interpretáciu nesúladnú s princípom právneho štátu zakotveným v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a s princípom pravej retroaktivity v prospech páchatel'a podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky.

15. Záverom žalobca v súvislosti s rozhodnutím súdu o náhrade trov konania, podľa ktorého žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania s poukazom na to, že v tomto konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, uviedol, že krajský súd mal mať vedomosť o tom, že pri zamietnutí žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP je principiálne vylúčené priznanie náhrad trov konania žalovanému, aj keby mu nejaké trovy v konaní vznikli a keby si ich vyčísli. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že v správnom súdnictve nemôže byť žalovanému alebo pribratému účastníkovi správneho konania priznaná náhrada trov konania v prípade ich procesného úspechu vo veci samej (napr. uznesenia sp.zn. 8Sžp 6/2012, sp.zn. 8Sžp 17/2013)

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu na základe odvolania, ktoré bolo podané osobou na to oprávnenou (§ 201 OSP) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP), ktoré spĺňa náležitosti vyžadované zákonom (§ 205 ods. 1 OSP) a ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný (§ 250ja ods. 1 v spojení s §246c ods. 1 druhá veta OSP). Na prejednanie odvolania Najvyšší súd nenariadil pojednávanie, pretože v tom nevidel rozpor s verejným záujmom, nepovažoval to za potrebné a dokazovanie nevykonával (§ 250ja ods. 2 OSP). Najvyšší súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu treba zmeniť a rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť (§ 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 220 OSP). O odvolaní preto rozhodol rozsudkom (§ 223 v spojení s § 250j ods. 1 OSP), ktorý verejne vyhlásil na mieste a v čase oznámenom na úradnej tabuli Najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 3 OSP).

18. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

19. Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

20. V prejednávanej veci správne orgány rozhodli o uložení pokuty za správny delikt, ktorého sa dopustil žalobca tým, že užíval informačné a reklamné zariadenia tzv. billboardy bez povolenia stavebného úradu. Pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise a pri vymedzení tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Sankcia za správny delikt tak má plniť funkciu trestu v širšom zmysle tohto slova. Tým sa zároveň verejnoprávne sankcie zásadne odlišujú od súkromnoprávných - súkromnoprávne sankcie totiž plnia funkcie reparačné, reštitučné a satisfakčné, ale nie funkciu represívnu. Rozlíšenie represívneho charakteru sankcie za správny delikt je veľmi dôležité, pretože na rozhodovanie o takýchto deliktoch sa vzťahuje pojem „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výklad tohto pojmu Európskym súdom pre ľudské práva sa vyznačuje autonómnosťou, ktorá spôsobuje, že trestnou vecou sa rozumie aj taká vec, ktorá v zmysle vnútroštátnych trestnoprávných kódexov sa za trestnú nepovažuje, ale je zaradená medzi protiprávne konania postihované sankciami z oblasti správneho, disciplinárneho alebo procesno-poriadkového práva. Dôležitá pre posúdenie je predovšetkým závažnosť sankcie. Porovnaj Košičiarová, S.: Rada Európy, princípy správneho trestania a správne disciplinárne delikty. In: Správne delikty a správne trestanie v stredoeurópskom právnom priestore - súčasnosť a vízie. Bratislava, 2010, s. 107.

21. V súlade s ustálenou judikatúrou správne trestanie sa analogicky riadi základnými zásadami platnými v trestnom práve. Modifikácia zásady zákazu spätnej časovej pôsobnosti práva sa prejavuje pri trestaní, pre ktoré sa uplatňuje povinná pravá retroaktívita v prospech páchatel'a, vyplývajúca priamo z Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných dohovorov. Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie

22. Požiadavka, aby správne orgány rozhodovali podľa ustanovenia právneho predpisu, ktoré spĺňa kritérium účinnosti, je v činnosti verejnej správy taká významná, že zákonodarca jej nedodržanie zaradil medzi dôvody vedúce v správnom súdnictve k zrušeniu napadnutého rozhodnutia aj nad rámec žaloby, jej rozsahu a dôvodov (§ 250j ods. 3 OSP). V prípade rozhodnutia vydaného na základe neúčinnnej právnej normy ide všeobecne o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je inak v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia základným žalobným dôvodom (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP).

23. So zreteľom na základnú zásadu trestania ustanovenú v článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a rozvedenú v § 2 ods. 1 Trestného zákona bolo povinnosťou správnych orgánov vysporiadať sa so všetkými relevantnými právnymi úpravami účinnými v čase od nastania deliktu (porušenia povinnosti) do vydania rozhodnutia. Nakoľko relevantné ustanovenia právnych predpisov boli vypustené, v období medzi lokalizovaním deliktu a rozhodnutím žalovaného o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení prvostupňového rozhodnutia. Obsah všetkých relevantných právnych úprav v tomto časovom úseku mal žalobca zväžiť - naznačeným spôsobom však správny orgán vôbec nepostupoval.

24. Najvyšší súd považuje za vhodné poukázať na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp.zn. 6 A 126/2002, z 27. októbra 2004, podľa ktorého rozhodnutie správneho orgánu, ktoré trestá podľa starého práva delikt v čase platnosti a účinnosti práva nového, sa nemôže obísť bez toho, aby dôsledne porovnálo nové a staré skutkové podstaty deliktov, doložilo, že aj podľa nového práva ide vo všetkých prípadoch o konanie trestné a že postih podľa nového práva nie je pre delikventa výhodnejší. Rozhodnutie, ktoré sa s touto otázkou vôbec nevysporiada, je nepreskúmateľné, pretože dôvody, ktoré viedli k uloženiu konkrétnej sankcie, z neho nemožno rozpoznať.

25. V súvislosti s argumentáciou žalobcu ohľadne § 142d ods. 2 stavebného zákona, podľa ktorého konania, ktoré boli začaté a právoplatne neukončené do 1. januára 2015, sa dokončia podľa doterajších predpisov, je potrebné uviesť, že uvedené ustanovenie je intertemporálnym ustanovením a má teda obsah v procesnej rovine, zmyslom intertemporálnych ustanovení teda nie je a ani nemôže byť úprava

hmotnoprávných otázok. Z toho dôvodu toto ustanovenie nemá dopad na vyššie uvedenú argumentáciu týkajúcu sa uplatňovania princípu pravej retroaktivity in mitius, ktorá je jedinou prípustnou zásadnou výnimkou umožňujúcou použitie lex posterior, ak je pre páchatel'a neskoršia úprava priaznivejšia ako úprava lex prior. Uvedený princíp je priam žiadúce aplikovať na akýkoľvek delikt podľa verejného práva.

26. V ďalšom konaní po vrátení veci bude správny orgán prvého stupňa postupovať v súlade s charakterom konania ako správneho trestania, posúdi účinnosť relevantných právnych úprav podľa zásady ochrany nadobudnutých práv a zásady retroaktivity v prospech páchatel'a, svoje rozhodnutie oprie o spoľahlivo zistený skutkový stav veci, výrok bude formulovať tak, aby bol zrozumiteľný, presný a určitý, a rozhodnutie napokon riadne odôvodní. Právnym názorom Najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku sú správne orgány viazané (§ 250ja ods. 4 OSP).

27. O trovách konania pred súdom prvého stupňa a o trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a 2 a § 142 ods. 1 OSP tak, že priznal žalobcovi náhradu účelne vynaložených trov konania spočívajúcich v zaplatenom poplatku za žalobu v sume 70,- € a zaplatenom poplatku za odvolanie v sume 70,- € vyplývajúcich zo spisu a nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré si v lehote podľa § 151 ods. 1 OSP nevyčísľil, keďže žalobca mal vo veci plný úspech a rozhodnutia správnych orgánov boli zrušené z dôvodov podľa § 250j ods. 3.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.